

ПАД СЦЯГАМ САЦЫЯЛІСТЫЧНАЙ ДЭМАКРАТЫ

Імкліва ідзе час. Вось ужо і канчаецца 1959 год. Ён уводзіць у наш дэспіч першыя яркія старонкі слаўнай сімгодкі. Дасягненні, заваяванні намі ў гэтым годзе, з'яўляюцца перакавальным сведчаннем таго, што грандыёзныя задачы камуністычнага будаўніцтва, якія паставіў перад сабой савецкі народ, паспяхова выконваюцца.

Размах! Вялікі размах уладцы працы нашага народа. Кожны дзень нараджае герояў, чыімі рукамі і розумам здабываюцца хлеб і метал, скарачаюцца ракі і пустыні, даследуюцца нетры зямлі і глыбіні акіянаў. Шыроча рух ударнікў камуністычнай працы. Растуць гмахі новых заводаў, фабрык, электрастанцый. Усё больш і больш дае прадукцыі прамысловасць. Дужэюць калгасы, саўгасы, памнажачы свае поспехі ў развіцці грамадскай гаспадаркі. Хутка ўзмацацца культура і народны дабрабыт. Мы трымаем першыства ў вывучэнні космаса. Паспехі савецкай навукі і тэхнікі здзіўляюць увесь свет.

Рубеж за рубяжом заваяваем мы на шляху да камунізма. Наперад! Наперад кроціць наша краіна. Радзіна на сэрцы ў кожнага савецкага чалавека ад гэтых поспехаў, ад таго, што светлая дарога адкрыта перад намі, што заданае камуністычнае адтэра становіцца бліжэй. Таму так імкліва ідзе час. І ў бурным кіпенні жыцця, у творчым працоўным размаху, у гэтай імклівай хадзе часу, які працуе на нас, на камунізм, бачны іскравыя правы вялікай жыццёвай сілы савецкага ладу, сацыялістычнай сістэмы.

Аб гэтым з асаблівай радасцю думаецца сёння, у Дзень Канстытуцыі, калі наш народ адзначае святэ савецкай дэмакратыі. Савецкая дэмакратыя — гэта сапраўдная дэмакратыя для народа, для шырокай працоўнай масы. Савецкая Канстытуцыя — гэта сапраўды дэмакратычная канстытуцыя, гэта адна з вялікіх заваяў працоўных, у ёй заканадаўча замацавана сапраўднае народнаўладдзе ў нашай краіне. Вялікія поспехі ў развіцці эканомікі і культуры, якіх мы дасягнулі, былі б немагчымымі без сацыялістычнага дэмакратызма. Бо менавіта паслядоўны сацыялістычны дэмакратызм спрымаў і спрымае разгортванню творчых сіл мас, актыўнаму і шырокаму ўдзелу працоўных у кіраванні дзяржавай, у палітычнай і гаспадарчай дзейнасці.

Савецкая Канстытуцыя забяспечвае сацыяльна і нацыянальнаму роўнасцю. Усе грамадзяне СССР незалежна ад полу, нацыі, расы карыстаюцца роўнымі правамі ў палітычным, эканамічным і культурным жыцці краіны. У СССР упершыню ў гісторыі чалавечтва здзейснена сапраўды ўсеагульнае, прамае, роўнае выбарчае права без усялякіх абмежаванняў. Наша Канстытуцыя абвешчае і забяспечвае вялікія правы савецкім грамадзянам — правы на працу, на адпачынак, на забеспячэнне ў старасці і шні.

Нічога падобнага няма і не можа быць у буржуазных грамадствах. Там дэмакратыя — гэта форма класовага панавання буржуазіі, гэта шырма, якую прыкрываюць сацыяльнаму няроўнасцю, ашукваюць працоўных. Так званыя буржуазныя свабоды, аб якіх любяць гаварыць апалагеты капіталізма, у сапраўднасці з'яўляюцца свабодай для буржуазіі, для эксплуатаўтараў, а не для шырокай масы народа.

Вялікія перавагі сацыялістычнага ладу неабвержныя. Іны віды ад прыкладзе Савецкага Саюза, Кітайскай Народнай Рэспублікі, уся краіны народнай дэмакратыі, якія будуюць сацыялізм, Іны, гэтыя перавагі, выяўляюцца і ў тэмпах росту народнай гаспадаркі, і ў няспынным уздыме культуры і дабрабыту працоўных, і ў паслядоўнай міралюбивай палітыцы дзяржаў сацыялістычнага лагера.

Мір і праца! — вось які заклік палыміне на нашых сцягах і ў нашых сэрцах. Савецкі Саюз і іншыя сацыялістычныя краіны рабілі і робяць вялікія намаганні, каб прадукцыі ваіну, устанавіць на зямлі трывалы і ўстойлівы мір. Гэтыя намаганні прыносяць цудоўныя плён. Прагрэсіўнае чалавечтва з радасцю адзначае некалькіе амяжчэнне міжнароднай напружанасці, якое наступіла пасля паездкі М. С. Хрушчова ў Злучаныя Штаты Амерыкі і яго сустрэчу з прэзідэнтам Эйзенхаўэрам. Прапанаваная Савецкім Саюзам праграма ўсеагульнага і поўнага разабраення сусветна гарачы водку ва ўсім свеце.

Міралюбівая палітыка сацыялістычных краін выходзіць з карынных інтарэсаў народаў, з вялікіх ідэяў камунізма. Сацыялістычны лагер моцна прымае як ніколі, ён дасягнуў магутнасці, каб адстаіць свае заўважы, разграміць любых захопнікаў. Гэтыя наша моца надае нам сілы ў змаганні за мір, за ўсеагульнае бяспеку.

Нам неабходна ваіна! Нам патрэбен мір, каб будаваць камунізм, каб ствараць шчасце на зямлі. Вялікія задачы стаюць перад намі.

Савецкі людзі, ажыццяўляючы гістарычныя рашэнні XXI з'езду КПСС, завяршаюць першы год сімгодкі з радаснымі здымкамі. Новыя і новыя поспехі будуць заваяваны намі ў 1960 годзе — другім годзе сімгодкі. У гэтым увесняні увесь наш народ.

У нас ёсць усе магчымасці, каб нашы грандыёзныя планы былі выкананы і перавыкананы. У нас ёсць верны і надзейны кіраўнік — Камуністычная партыя. У нас ёсць людзі, бязмежна адданія справе партыі. У нас ёсць савецкі лад, сацыялістычны дэмакратызм, які дае неабмежаваны прастор творчай ініцыятыве мас і нараджае высокае нахвненне ў працы.

Адзначаючы Дзень Савецкай Канстытуцыі, наш народ з гордасцю ўспрамае сваю гістарычную ролю першаадкрывальніка новага свету — свету камунізма.

Святэ савецкай дэмакратыі наш народ адзначае пад сцягам барацьбы за паспяховае ажыццяўленне вялікай праграмы камуністычнага будаўніцтва.

Янка ЖУРБА

Я — сын Савецкае дзяржавы...

Я — сын Савецкае дзяржавы.
І гэтым ганаруся я.
Тваёй магутнасцю і славай,
Радзіма любая мая.

Цібе я, Партыя, ўслаўляю:
Ты мір мацую на зямлі,
Твае цудоўныя здзяйсненні
Наш край да славы прывялі!

Ужо на месцы ракеты,
І гэты вымпел наш на ёй.
У захапленні ўся планета
Ад яны велічын такой.

Тут жыву і працаваў пясняр

У культурным жыцці рэспублікі адбылася значнальная падзея: учора ў доме, дзе апошнія гады жыву і працаваў народны паэт Беларусі Якуб Колас, адкрыліся літаратурны музей паэта. Сюды сабраліся пісьменнікі, артысты, мастакі, супрацоўнікі навуковых устаноў, сталіцы, рабочыя, студэнты.

Да прысутных са словам памяці выдатнага пясняра звярнуўся народны пісьменнік Беларусі К. Крапіва.

— Цудоўны твораў Якуба Коласа любяць усе народы нашай вялікай краіны, — гаворыць ён. — Гэта творы, у якіх адлюстравана жыццё наймай рэспублікі, думка, спадаванні. Жыццё народнага пясняра — арыяда саммаданага служэння Радзіме.

З цёлымі словамі пра любімага паэта выступілі міністр культуры БССР Р. Кісялёў, пісьменнік І. Шамякін, студэнтка Мінскага педагагічнага інстытута І. М. Горкага І. Шаўчук, дырэктар літаратурнага музея Я. Коласа Д. Міцкевіч.

Затым К. Крапіва перазае студэцкі і запрашае прысутных аглядаць музей.

У дэспіч пакоях размешчаны пмаціякі экспанаты і асабістыя рэчы паэта. На вітрынах і стэндах мно-

ПРАЛЕТАРЫЙ УСІХ КРАІН. ЯДНАЙЦЕСЯ!

ЛІТАРАТУРА І МАСТАЦТВА

ОРГАН МІНІСТЭРСТВА КУЛЬТУРЫ І ПРАУЛЕННЯ СЯЮЗА ПІСЬМЕННІКАў БССР

№ 96 (1412)

Субота, 5 снежня 1959 года

Цана 40 кап.

Насустрэч Пленуму ЦК КПСС

Зіма прайшлася па азерцах і раках — закапала іх лёд. На Дняпры вунь, наспраць Лоева, паромшчыкі ўжо складваюць сваё рамонтнае нажэнне. Што ж, няхай ляжыць да вясны.

— Добры настрой у нас зараз, — разважае сакратар калгаснай партыйнай арганізацыі. — І добра думаць аб іх, нашых людзях. Слаўныя людзі! І з імі хораша працаваць.

Добра думаць аб людзях! Інакш будай і не выкажаш думкі ў гэтыя дні, калі радыё і газеты прынеслі цудоўную вестку аб тым, што Цэнтральны Камітэт КПСС і Савет Міністраў СССР гораха віншуюць працоўніку Беларусі з поспехамі ў развіцці сельскай гаспадаркі. Што ж, поспехі ёсць. Прыёмна думаць, што і калгас імя Дзяржынскага спора рушыў угару. Ідзі, наспрабуй знайсці сёння такога дзівака, які б аддзячыў ад работы.

І хто будзе пурцаць той работы, калі і прападзень ідзе ўгару. Вунь што лабудавалі толькі сёлет калгаснікі: круглыя пшуніны на тысячы гадоў курэй, два кароўнікі, калгасную мураваную кантору, будуюць лясно.

Не забыўся Арэнь Міхайлавіч, як неж яго сусцяў пажылы хлебоброў Мітрафан Карась. Быў ён са сваймі няёмкім кіем, адлаіраваным дагляшчу шурпатымі даламі.

— Чуў я, што ты, сакратар, заўтра ў Лоеў збіраешся. У лясно са старэйшай наездзе? — запытаўся ён.

— Ды думаем. Ужо і забыўся, калі паруўся, — адказаў Гуцько.

— Венакам думаным, яно чаму ж, яно карысна, — прыжмурыў Мітрафан камацеа брыво. — Ды, думаю, няварта табе з Файбусовічам туды ездзіць.

— А што? Лясно не працуе? — Ды і на месцы вам пары можа падаць, — пералажыўшы кіі з руцкі ў рудку, адказаў Карась. — Вось сабыро сход і такую лясно наладзім вам са старэйшай, што і гарачы прыпарка не зраўняеца... Гэта ж праба, — павысіўшы голас, гаварыў Мітрафан, пакручваючы парызкаў ад тытуно вус, — яны будуюць ездзіць дэтку паў прымаць, а мы дзе ж мыціца стамець? У печы сваіх? Не, брат, тае не будзе...

Што ж, ад праўды нікуды не дзесяцца. І вась на высокім узгорку, на беразе Вітачы, будуюцца цудоўныя лясны. Да новага года будзе закончана. Ох, і папарыцца ж тады стары Мітрафан Карась!

Добры настрой не толькі ў сакратара калгаснай партыйнай арганізацыі. Брыгадзір першай палюваўчэй брыгады Сніпан Бурба сказаў, калі мы з ім сустрэліся:

— Прыўтані, цудоўны настрой ва ўсіх нашых калгаснікаў. Жартачкі, такая важная падзея набліжаецца, — прадстаічы Пленум нашай партыі. Хочацца ж неж сустраць гэтыя дні больш урачыста, лепей.

Увечары ў прасторым калгасным клубе адбыўся мітынг, прысвечаны ініцыянальнай тэлеграме Цэнтральнага Камітэта КПСС і Савета Міністраў СССР працоўнікам нашай рэспублікі. Выступалі калгаснікі. Выступалі го-

ДОБРЫ НАСТРОЙ

рача, ускрываюцца, а клопатамі аб заўтрашнім дні роднай сельгасарэід. Ужо ў будучым годзе калгас імя Дзяржынскага будзе мець 50 цэнтнераў мяса на кожную сот гектараў сельгасгаспадарчых угоддзяў і каля 300 цэнтнераў малака.

Лепшая дзярка калгаса Аксінія Бондар за дзесяць месяцаў гэтага года надала па 1 606 кілаграмаў малака ад кожнай з замацаваных за ёю кароў. Не на многа адстаюць ад Аксініі і дзяркі Ганна Фельчарава, Аксінія Кулага, Еўдакія Канцава.

Многа харошых людзей у калгасе. Вось камсамалец Анатоль Міхайлавіч. Ён вырастаў 425 трусоў, арганізаваў трусасферу і цыпер працуе загадчыкам яе.

У сіварніку за работай умяхаецца чарнавокая з прыёмнай усешкай даччына — Люба Барысена. У Любы — сміхлівая адукацыя. Іна падумае аб пучобе далей. А нагул па жывяладоўчэй ферме працуе камсамольцы, якія скончылі на васьмі і дзесяці класаў. З усменшай адукацыя была дзесяцікласніца Надзея Анеліна, які яна ўпершыню дала сваіх кароў.

— Цыркаў у дайніцу малако, — гаворыць яна, — а сама ўсё баюся, каб карова нагоў не брыкнула. Ды і малака таго надойвала, быццам кот напалак...

А сёння дзярка Амеліна Падзея піна артыкул у маскоўскі часопіс «Жытноводство». На ферме працуе 19 камсамольцаў (усяго ў калгасе іх 53 чалавекі). Гэтыя юнакі і даччыны не будуюць доўга чакань, пакуль ім абстаюць чыровны куток або «Пакой жывяладоў». Іны самі баруны у рукі вёдры і вадой, рыдлёўкі, пендзілі, і фарбы і — глядзіш — зробіць так, што ложа-барога.

На аджорку ў Любы Барысена стаіць 130 свіней. І ў тым, што сёлет калгас выканаў гадавы план продажу мяса дзяржаве на 108 працэнтаў, немала і Люба заслуга.

Сёння хочучь прыкладзе рукі да справы не толькі маладыя хлебоброў. Адночыя да Арэсія Гуцько падійшоў яго бацька Міхал Кузьміч.

— Падшукаў ты ты, сын, якую работу мне ў калгасе, — наспраціў ён. — Сам падмай: колькі ж можна сядзець на той пеніці? Скажу табе па сакрэту: у мяне ад сядзення за апошні час паясціна нешта ныць пацала.

Добра ведаў Арэнь, што кітруе стары: чаго там у яго ные тапаляны. Але работу Кузьміч падшукаў і ён стаў вартачка сіварнікі.

...Нагруквае зіма пешымі каля калгасных сажалак, заглядае ў глыбінчы чыны напатакванай напуста, граецца ў баібах калгасных трактараў, на якіх бляхы хлосці вывозіць у поле гной. І ўсёды бачыць яна нахвненія, светлыя людзкія твары, чыя патруччаныя гарачыя людзкія сэрца, прыслухоўваецца да анакляюча дыхання правядзых хлебоброў. Добры ў людзей настрой.

Міхась ДАНІЛЕНКА.
Лоеўскі раён.

Выстаўкі і мантажы

Дзень Савецкай Канстытуцыі шырока адзначаюць усе культурыстанова рэспублікі. У хатах-чыталнях, сельскіх клубах, дамах культуры праходзяць вечары, прысвечаныя гэтай значнальнай дзе. Для працоўных чытаюцца лекцыі, арганізуюцца выстаўкі і мантажы. На сельскіх і рабочых сцэнах гурткі мастацкай самадзейнасці далі змястоўныя канцэрты.

Цікавае выстаўку, прысвечаную Дню Канстытуцыі, падрыхтавалі работнікі мінскай гарадской бібліятэкі імя Я. Купалы. Тут экспануюцца артыкулы, брашуры, шматлікія матэрыялы, прысвечаныя Вялікаму Закопу.

Мантаж аб асноўным Закопе Савецкай дзяржавы зрабілі культурыстанова бібліятэкі імя Пушкіна.

Выстаўкі і мантажы, прысвечаныя Дню Канстытуцыі, зроблены і ў іншых бібліятэках сталіцы, а таксама ў культурыстановах Магілёўскай, Віцебскай, Брэсцкай і іншых абласцей рэспублікі.

У раённыя цэнтры Горкі Магілёўскай вобласці наядна адкрыўся новы продаж літаратуры. Цяпер у Горках працуюць тры кніжныя магазіны.

На аджорку: у новым кніжным магазіне.

ГАСПАДАРЫ ЖЫЦЦЯ

Памаладзелья вочы Марыі Віктараўны Цырус у гэты дзень спыніліся радасно. Пераступішы парог дома Цімафея Жаўнеркі, яна адразу загаварыла:

— Цімох, даражанькі, прыходзь на наваселе. Палюбыця цыпер на мой дом: пакоі светлыя, прыжыялы, увечары аж чатыры лампачкі гарыць.

— Нежк нёмка без падарунка, — адневаўся Цімафей, — а зупіньце не паспее...

— Ты ж з хлопцамі мне дом пабудоваў. Які ж лепшы падарунак трыба? — угаварвала жанчына.

— Не я дом падаваў табе, гэта ўсё калгас, — перапыніў яе Жаўнерка. — Дзякую за запрашэнне. Прыйдзі.

Шмат год пражыла ў вёсцы Кулепек Марыя Віктараўна. У маладосці парабкавала. Кароткі светлы час, калі яна пасля незабытнага верасія і стала гаспадыняй зямлі, абарвала інашчэ фашыстаў. На месцы вёскі засталася паялышка. Не вярнуўся з ваіны муж Марыі Віктараўны. Жанчына засталася адна з малымі дзецьмі. Савецкая ўлада дапамагла вырастаць дочка, дзятучы скончылі сімгодку, засталася працаваць у родным калгасе «Вялікі Кастрычнік».

Калгас пабудоваў Марыі Віктараўна дом, светлы, прыгожы. Гэта ў Замагарада ёй і яе дочкам за сумленную працу.

Калгас пабудоваў новыя дамы таксама Уладзіміру Верасюку, Васілю Гусевічу і іншым калгаснікам. Дзесяць сем'яў калгаснай вёскі Кулепек усяляліся ў новыя дамы, пабудаваныя на срэдкі калгаса. Дзесяцьмак забудоўчыкаў калгас далам набылі будаўнічыя матэрыялы.

На былым паялычцы выраас калгасны пасадка на 200 дамоў.

— Усё гэта справы нашых будаўнікоў, якімі кіруе Цімох Жаўнерка, — гаворыць старэйшая калгас «Вялікі Кастрычнік» Міхалі Сябра. — А які Дом культуры пабудоваў!

Дом культуры — любімае месца адпачынку ў вёсцы Кулепек. — Разумныя людзі гаспадарыць у калгасе, — не без гонару гаворыць сакратар партыйнай арганізацыі арцелі — настаўніца Марыя Іванавна Каржамеская. — Дамы калгаснікам будзем, механізаваць, прамажыкі работам на жывяладоўчых фермах. У гэтым годзе праўдзены выдаткавала 540 тысяч рублёў на будаўніцтва школы. А ўсяго сёлет на капітальнае будаўніцтва выдаткавана каля трох мільянаў рублёў, з якіх каля 300 тысяч рублёў — на культурна-будаўніцтва.

— Намачаем у другім годзе сямігодкі пачаць вяду ў дамы калгаснікаў, пабудоваць дзве лавы, сталіны... — гаворыць старэйшая калгаса М. Сябра. І верыць, што гэта будзе.

М. КУЧУК.
Навагрудскі раён.

Паспяхова завяршыла выкананне першага года сімгодкі калектыў Віцебскага дыянавага камбіната. Зымі плана вышлучана дзесяткі тысяч квадратных метраў дыянавых вырабаў, асвоена многа новых малюнкаў дыянавоў.

На аджорку: мастак Тамара Гусева і адна з лепшых ткачых Аксая Букачкі (злева) абмяркоўваюць малюнак новага дыяна.

Фота С. Капелы.
Фотажурнак БЕЛТА.

НА ПАРАДКУ ДНЯ — МАЙСТЭРСТВА

[З адкрытага партыйнага сходу СП БССР]

«Вельмі радасна бачыць добры ўрадаў першых кніжак». Гэтыя словы, сказаныя старэйшым нашым пісьменнікам М. Лыньковым на адкрытым партыйным сходзе Саюза пісьменнікаў БССР, прысвечаным абмеркаванню творчасці і выхаванню маладых літаратурцаў, добра пералажылі тым пачуццям радаснага жывялаўня, якія ў гэтым годзе перамаглі ўспехі і перамаглі перамаглі перамаглі гаварылі пра поспехі маладых празаікаў і паэтаў, што выдалі ў гэтым годзе свае першыя кніжкі. Цікавыя звесткі прывёў у сувязі з гэтым у дакладзе аб стане маладой беларускай літаратуры В. Вітка. Хочь колькасны паказчык не заўсёды бываюць вычарпальнымі, асабліва ў такой складанай справе, як літаратура, усё ж некаторыя параўнальныя дадзеныя гавораць самі за себе: калі летась у першым кітаме выступіла не больш, як паўдзсятка аўтараў, то сёлетні год даў 7 зборнікаў вершаў і некалькі кніжак прозы. Але галоўнае, што дае падставу гаварыць аб узбагачэнні нашай літаратуры творчасцю маладых, — гэта сапраўды высокі ўзровень іх майстэрства, самабытнасць, творчага аблічча многіх аўтараў, уладнае пошукі ў галіне новага.

У наш час ужо недастаткова адных «своіх намераў» пісьменніка, аднаго яго жадання вырашыцца ў аднаго творчым надзеянні тэмы сучаснасці. Жыццё настаяліва патрабуе майстэрства — гэтай вышэйшай маркі пісьменніцкай вытворчасці. А майстэрства не бывае без культуры працы, без творчага засваення багатай спадчыны папярэднікаў, без выключнай увагі да слова.

Бадзі, адным з самых яркіх прыкладаў сур'ёзнага стаўлення да якасці сваіх твораў з боку ўсіх нашых пісьменнікаў з'яўляецца дз. што ў апошні час намога ўзраста ўвага да малых літаратурных форм. Калі гэта не так прыкметна ў паэзіі, то ў прозе такі факт змяняльны. Ня-жыць менш, але лепш — вась аб чым думае сапраўдны, патрабавальны да сябе пісьменнік, бо і ў аповяданні, напрыклад, калі яго зроблена па майстэрству, іншы раз можна сказаць не менш, а то, можа, нават і больш, чым у сырм, з непамерамі разліваў лістаком прывітанні. Спробы маляруча дыхання правядзых хлебоброў. Добры ў людзей настрой.

Міхась ДАНІЛЕНКА.
Лоеўскі раён.

Вельмі радасна бачыць добры ўрадаў першых кніжак». Гэтыя словы, сказаныя старэйшым нашым пісьменнікам М. Лыньковым на адкрытым партыйным сходзе Саюза пісьменнікаў БССР, прысвечаным абмеркаванню творчасці і выхаванню маладых літаратурцаў, добра пералажылі тым пачуццям радаснага жывялаўня, якія ў гэтым годзе перамаглі ўспехі і перамаглі перамаглі гаварылі пра поспехі маладых празаікаў і паэтаў, што выдалі ў гэтым годзе свае першыя кніжкі. Цікавыя звесткі прывёў у сувязі з гэтым у дакладзе аб стане маладой беларускай літаратуры В. Вітка. Хочь колькасны паказчык не заўсёды бываюць вычарпальнымі, асабліва ў такой складанай справе, як літаратура, усё ж некаторыя параўнальныя дадзеныя гавораць самі за себе: калі летась у першым кітаме выступіла не больш, як паўдзсятка аўтараў, то сёлетні год даў 7 зборнікаў вершаў і некалькі кніжак прозы. Але галоўнае, што дае падставу гаварыць аб узбагачэнні нашай літаратуры творчасцю маладых, — гэта сапраўды высокі ўзровень іх майстэрства, самабытнасць, творчага аблічча многіх аўтараў, уладнае пошукі ў галіне новага.

У наш час ужо недастаткова адных «своіх намераў» пісьменніка, аднаго яго жадання вырашыцца ў аднаго творчым надзеянні тэмы сучаснасці. Жыццё настаяліва патрабуе майстэрства — гэтай вышэйшай маркі пісьменніцкай вытворчасці. А майстэрства не бывае без культуры працы, без творчага засваення багатай спадчыны папярэднікаў, без выключнай увагі да слова.

Бадзі, адным з самых яркіх прыкладаў сур'ёзнага стаўлення да якасці сваіх твораў з боку ўсіх нашых пісьменнікаў з'яўляецца дз. што ў апошні час намога ўзраста ўвага да малых літаратурных форм. Калі гэта не так прыкметна ў паэзіі, то ў прозе такі факт змяняльны. Ня-жыць менш, але лепш — вась аб чым думае сапраўдны, патрабавальны да сябе пісьменнік, бо і ў аповяданні, напрыклад, калі яго зроблена па майстэрству, іншы раз можна сказаць не менш, а то, можа, нават і больш, чым у сырм, з непамерамі разліваў лістаком прывітанні. Спробы маляруча дыхання правядзых хлебоброў. Добры ў людзей настрой.

Міхась ДАНІЛЕНКА.
Лоеўскі раён.

Вельмі радасна бачыць добры ўрадаў першых кніжак». Гэтыя словы, сказаныя старэйшым нашым пісьменнікам М. Лыньковым на адкрытым партыйным сходзе Саюза пісьменнікаў БССР, прысвечаным абмеркаванню творчасці і выхаванню маладых літаратурцаў, добра пералажылі тым пачуццям радаснага жывялаўня, якія ў гэтым годзе перамаглі ўспехі і перамаглі перамаглі гаварылі пра поспехі маладых празаікаў і паэтаў, што выдалі ў гэтым годзе свае першыя кніжкі. Цікавыя звесткі прывёў у сувязі з гэтым у дакладзе аб стане маладой беларускай літаратуры В. Вітка. Хочь колькасны паказчык не заўсёды бываюць вычарпальнымі, асабліва ў такой складанай справе, як літаратура, усё ж некаторыя параўнальныя дадзеныя гавораць самі за себе: калі летась у першым кітаме выступіла не больш, як паўдзсятка аўтараў, то сёлетні год даў 7 зборнікаў вершаў і некалькі кніжак прозы. Але галоўнае, што дае падставу гаварыць аб узбагачэнні нашай літаратуры творчасцю маладых, — гэта сапраўды высокі ўзровень іх майстэрства, самабытнасць, творчага аблічча многіх аўтараў, уладнае пошукі ў галіне новага.

У наш час ужо недастаткова адных «своіх намераў» пісьменніка, аднаго яго жадання вырашыцца ў аднаго творчым надзеянні тэмы сучаснасці. Жыццё настаяліва патрабуе майстэрства — гэтай вышэйшай маркі пісьменніцкай вытворчасці. А майстэрства не бывае без культуры працы, без творчага засваення багатай спадчыны папярэднікаў, без выключнай увагі да слова.

КУЛЬТУРНА-АСВЕТНАЯ РАБОЦЕ — ШЫРОКІ РАЗМАХ!

Шкафы культуры-масавыя мерапрыемствы на прапагандае кнігі наладжае Міхалішкаўская сельская бібліятэка Астрэцкага раёна. Тут часта праводзяцца канферэнцыі чытачоў, арганізуюцца тэматычныя выстаўкі кнігі.

На здымку: бібліятэкар Аляксандра Манкевіч выдае кнігі сваім чытачам.
Фота І. Змітровіча.
Фотакроніка БЕЛТА.

ТУДЫ, ДЗЕ ЦЯЖЭЙ

Кожны рад, калі абірае кінамаханік у раённы азел культуры, Кавалёў скардзіцца на цяжкасці ў рабоце.

— Народ у кіно хадзіць не любіць, — глуміцца кінамаханік сваё адставанне ў працы.

Але Аляксандр Ганькевіч гэтаму не верыць.

«Хутэй за ўсё сам Кавалёў вінаваты на ўсім, — думаў ён. — Напэўна, не жадае або не ўмее працаваць з глядачамі».

Аб гэтым Аляксандр аднойчы скасаў уголас на нарадзе.

— Нахай бы сам працаваў на гэтым маршруце, — зноўна кінуў у азал Кавалёў, — а то выбраў лёгкі маршрут і хваліцца.

— Цяжкасцей я не боюся, — і Аляксандр тут жа напісаў заяву з просьбай аб пераводзе яго на Дудчыцкі маршрут, дзе працаваў Кавалёў.

Прыняўшы новы маршрут, Ганькевіч перш за ўсё пацікавіўся, на каго тут можна мець аперу ў сваёй працы.

Яго папярэднік не ведаў дарогі ні да настаўнікаў, ні да арганомат, ні да механізатараў. Працаваў у адрыве ад камсамольскіх арганізацый, не афармляўся на дапамогу ў партыйнай арганізацыі калгасаў. Кавалёў лічыў, што яго справа «пракруціць» фільм, ды і «круціць» ён няважна. Плёнка часта рвалася, гук быў дрэнны. Усё гэта адбілася ахвоту ў глядача хадзіць у кіно.

Свой першы сеанс на новым маршруце Ганькевіч даваў у вёсцы Ларыянава. Сеанс быў прызначаны на вострым гадзін веча. А да пачатку дэманстрацыі кінакарціны было прададзена толькі 15 білетаў.

Аляксандр паглядзеў на гадзіннік: без двух вострым. Што ж рабіць? Пачаць, пакуль збрэўца людзі, або пачынаць?

І Ганькевіч пачаў паказваць фільм. Ён пайшоў на гэта свядома. Кінамаханік хацеў, каб глядачы верылі тэму, што напісана на афішах, якія ён з дапамогай сваіх новых актывістаў развесіў па вёсцы.

Калі на экране з'явіліся кадры другой часткі фільма, каля клуба па-

Украінскія суспрэчы

(Заканчэнне. Пачатак на 3-й стар.)
У харкаўскім Тэатры ім Шаўчэнкі са сцяны фая ветліва зігнуў на нас Янка Купала.

Выступілі ў харкаўскіх дамах культуры і па тэлебачанню, ансамбль зрабіў вялікі пераезд у Луганск.

Назаўтра выступілі ў Ленінскім ДOME культуры, які належыць Луганскаму паравозабудавнічому заводу ім Кастрычніцкай рэвалюцыі.

Гэты Дом культуры вядомы на ўсёй Савецкай Савез выдатнымі лекцыямі і асобнымі выкананымі мастацкай самадзейнасці.

Мастацкія калектывы Дома налічваюць тэатральны тэатр узельнікаў. Есць тут і 16 харкаўскіх тэатраў, тры драматычныя, дзевяць танцавальныя, 11 аркестраў, дзве студыі мастацкага чытанья, студыя вывучэння мастацкага чытанья, студыя вывучэння мастацкага чытанья.

У рэпертуары — тры оперы, аперэты, 15 драматычных спектакляў, чатыры сюіты, шэсць дуетаў, пяць трыо, 26 арый, чатыры танцавальныя сюіты, сто рускіх і украінскіх народных песняў.

Драматургі ўпраўляюцца тут з такімі складанымі п'есамі, як «Наваліныны год» А. Калера, «На дне» М. Горькага, «Разлом» Б. Лаўрэна, «Гібель скардзі» А. Карнічука і інш.

У «Наваліныным годзе», напрыклад, рабочы Е. Акулаў выконвае ролю У. І. Леніна, рабочы А. Бірукоў і В. Тышчын — ролі Дзяржынскага і Горькага. Іх сцэнічныя дасягненні адзначаны ў рэспубліканскім і мясцовым друку. А пра слесаря Антона Котавя, які выдатна выканаў партыі Суцанава з оперы Глінкі «Іван Суцанін», пісалі «Правда» і «Советская культура».

32 гады існуе на заводзе самадзейная харавая капела. За гэты час яна дасягнула такога высокага ўзроўню прафесіянальнага майстэрства, што ў 1964 годзе ўказам Прэзідыума Вярхоўнага Савета УССР ёй прысвоена ганаровае званне заслужанай капелы УССР.

3 Луганска ансамбль пераехаў у Краматорск, а пасля ў Крывы Рог — слаўны горад жалезнай руды. Пасля аднаго з канцэртаў у Крывы Рогзе да нас прыйшла дзве рабочыя горны майстар шкату «Камунар Павел Іван Каваленка і брыгадзір магістанікаў Усевалд Сіпанавіч Тэртыйчы. Рабочыя дзякавалі за канцэрт, хвалілі

Прызджайце ў вёску!..

На чарговыя заняткі ўніверсітэта культуры Прысмынкаўскага сельскага клуба Удзельскага раёна прыходзілі беларускія кампазітары і артысты.

Як звычайна, глядзельная зала клуба была перапоўнена. Кампазітар У. Албушкаў расказаў калгаснікам пра сваю творчасць, выканаў на піяніна пэсню «Радыма, мая дарога».

Артысты В. Галушца і Л. Сахаруў праспявалі «Песню аб Брэсцкай крэпасці», «Лясную пэсню», а таксама іншыя творы кампазітара. У канцоце прынялі ўдзел артысты Л. Люшковіч і В. Фамічанка.

Да гэтага часу ў Прысмынку не былі чылі білеты. У вёсцы няма для гэтага патрэбнай сцэны. І вост на сцене сельскага клуба заслужаны артыст БССР Шахаў і балерына Будзівава выканалі «Кракавік» з оперы Глінкі «Іван Суцанін» і ўрываек з балеты Г. Вагнера «Надстаўная нявеста». Глядачы не адпуская выканаўцаў. Чуліся воклічы:

— Давайце яшчэ білет!

Як бачна, атрымалася і на малой сцене няблага.

Кампазітары і артысты былі вельмі задаволены сустрэчай з калгаснікам. Трэба часцей на вёсцы наладжваць канцэрты майстэрства мастацтва, прапанаваць музычныя багавякі беларускага народа і народаў СССР, класічныя творы. Каму залягае арганізацыя гэтай справы?

Дзяржаўнай філармоніі, Саюзу кампазітараў або Рэспубліканскаму Дому народнай творчасці? Пакуль што ў гэтай справе поўная неразборка.

Трэба шчыра сказаць, што вельмі рэдка прафесіянальныя артысты, кампазітары, драматургі бываюць у калгасах. А ў вёсцы культурынае заапагандаванне ўзрастаюць з кожным днём, і тое, што чора перадавалася

на радыё, сёння працаўнікі сельскага гаспадаркі жадаюць бачыць у сваіх клубах. А такія магчымасці ёсць.

Лекцыі і канцэрты на вёсцы наладжваюцца рэдка. Удзельскі раённы азел культуры сваімі сіламі арганізаваў лекцыю-канцэрт «Савецкая пэсія». Паспех гэтага мерапрыемства вялікі. Расказ лектара суправаджаў паказам фрагментаў з асобных кінафільмаў. Але адсуткаваў патрэбны матэрыял для гэтай лекцыі было няблага.

Каб расказаць пра песні рэвалюцыйнага падполля, треба праслухаць запіс мелодый гэтых песняў. А дзе ўзяць іх? Нам усё ж пашанцавала знайсці ў кінафільме «Сяброўкі» момант выканання песні «Замученная жывёлка». Для лекцыі-канцэрта гэта была знаходка. А дзе ўзяць камплекты з наборам пласцінак у дапамогу лектарам, якія чытаюць лекцыі аб савецкай музыцы або пра асобных кампазітараў? Іх у нашых магазінах няма.

У калгасах рэдка выступаюць кваліфікаваныя музыканты, якія расказалі б пра творчасць вялікіх рускіх кампазітараў Глінкі, Чайкоўскага, Мусаргскага. А хочацца, каб у такой лекцыі прынялі ўдзел прафесіянальныя сілы.

Расце культура калгаснай вёскі. Для будаўніцтва камунізму патрэбны сумленныя, адукаваныя людзі. Народныя ўніверсітэты і лекторы культуры выконваюць вялікую і ўдзячную місію. Дапамагі ім — абавязак кампазітараў, музыкантаў, прафесіянальных артыстаў.

Прыязджайце часцей у вёску, таваарышы дзеячы мастацтва!

Л. САНДЛЕР,
загадчык Удзельскага раёнага аздзела культуры.

Першы спектакль маладога рэжысёра

Шафэр Міхалі Загрэшаў даўно заапагандаваў драматычным мастацтвам. Сяцельны вострым і паспяховым скардзі драматычнаму, з двухдзённым тэрмінам навучнаму, студыю пры Магілёўскім абласным ДOME народнай творчасці і атрымаў дыплом кіраўніка самадзейнага драмаклектыву. Яго накіраваў працаваць у Дом культуры завода штурчанага валаска.

Тут Міхалі Загрэшаў арганізаваў драмгурток.

Спачатку ставіліся аднаактовыя п'есы. Потым малады рэжысёр ра-

шчыў наспрабавань свае сілы ў многаактовым спектаклі. Была пастанова п'есы І. Шамякіна «Не верце чыныш». Ролі ў выкананні электрамашыніста Геняля Патапаў, прадзвіжчыка Нэля Судніцкага, какагара Уладзіміра Фёдаравіча, работнік аздзела забеспячэння Іван Гляжы і іншыя самадзейныя артысты.

Пры перапоўненай зале ў заводскім ДOME культуры адбылася прэм'ера спектакля. Ён быў добра прыняты глядачамі.

У Мінску з новай праграмай «Пэсія — наш спадарожнік» прыходзіць стары і нашы краіне эстрады аркестр пад кіраўніцтвам заслужанага артыста РСФСР Леаніда Уіцэса. Аркестр прабудзе ў сталіцы да 10 сямісяч.

На здымку: выступленне эстрады аркестра. Спявае Леанід Уіцэс.
Фота М. Рубінштэйна.

Заўсёды ў страі

Прытомнасць прыходзіла вельмі павольна. Спачатку пачуўся нейкі неймаверны грукат. Не, гэта зарыў сніг, сухі, калючы. Пасля бою вакол стала цішыня, што чуваць было, як шаціць голыя барозкі.

Яна нейкім пудам уцяла тут, на паліне, і цнер нібы вартуе яго жыццё, да якога з усіх бакоў падкралася смерць.

«Што ж гэта са мною адарылася? — сціўся ўспомінь Станіслава. — А-а... Фашысты зноў наступваюць... Сашка, давай патроны!..» — глуха зарыў ён і зноў асунуўся на сніг.

Раптам пехта тазануў яго за руку: — Ты жывы?..

Прытомнасць зноў да яго прыйшла толькі тады, калі яркае сонца ў марозны, але па-веснаму прыгожы дзень, бялізна свецыла яму ў твар, а цела гоідзлася на кулямётных валалухах. Пехта, цяжка дыхаючы, цягнуў яго ў санітарны батальён. Распакочышы вочы, Станіслаў хацеў нешта сказаць, але не хапіла сілы...

Калі самалёт даставіў цяжка параненага і абмарожанага Станіслава ў шпіталь горада Міжур'яна, малады ўрач-жанчына, агледзеўшы яго, уздыхнула:

— Які малады і прыгожы хлопец! Яму ж, мабыць, і дваццаці год няма, а застаецца без рук і без ног... Наваў падумаць страіна.

Але вакол Станіслава былі савецкія людзі, строгія, патрабавальныя і сардэчныя. Яны падтрымалі яго маральна, навучны перамагаць цяжкасці. Урачы і санітары рабілі неабходнае, каб хлопец адчуваў сябе добра, каб не траціў надзеі на будучае.

Выпісаны ў шпіталь, Станіслаў Вольскі паехаў сустракаць свая дзевяці гадына Валікі Кастрычніцкай рэвалюцыі да сваіх бацькоў у саўгас Засер'е, што на Міншчыне.

Нек перыядычна мінула першы пасляваенная зіма. Забінеў у вышнім жаўтарні. Ласкава дыхнуў у твар цёплы вострым ветрык. Людзі выйшлі на працу ў поле. Пацягнула і Станіслава да людзей.

Увартая праца над сабою, пачатак ішоў у шпіталь, да свая вынікі. Станіслаў свабодна, без дапамогі іншых навушчы хадзіць на працоўх.

Неўзабаве яго прынялі на працу бібліятэкарам Беларускай дзяржаўнай селекцыйнай станцыі Засер'е, якая пасля вайны там аднавіла сваю навуковую работу.

Сёння работы ў Станіслава Вольскага многа. У бібліятэцы, якую ён узначальвае, звыш дзевяціцца трыццаці кніг. Чытачоў каля пяцісот. Сярод іх — супрацоўнікі Беларускага навукова-даследчага інстытута земляробства, эксперыментальная база якога знаходзіцца ў Засер'і, рабочыя, служачыя саўгаса.

Сёння работы ў Станіслава Вольскага многа. У бібліятэцы, якую ён узначальвае, звыш дзевяціцца трыццаці кніг. Чытачоў каля пяцісот. Сярод іх — супрацоўнікі Беларускага навукова-даследчага інстытута земляробства, эксперыментальная база якога знаходзіцца ў Засер'і, рабочыя, служачыя саўгаса.

Неўзабаве яго прынялі на працу бібліятэкарам Беларускай дзяржаўнай селекцыйнай станцыі Засер'е, якая пасля вайны там аднавіла сваю навуковую работу.

Сёння работы ў Станіслава Вольскага многа. У бібліятэцы, якую ён узначальвае, звыш дзевяціцца трыццаці кніг. Чытачоў каля пяцісот. Сярод іх — супрацоўнікі Беларускага навукова-даследчага інстытута земляробства, эксперыментальная база якога знаходзіцца ў Засер'і, рабочыя, служачыя саўгаса.

Неўзабаве яго прынялі на працу бібліятэкарам Беларускай дзяржаўнай селекцыйнай станцыі Засер'е, якая пасля вайны там аднавіла сваю навуковую работу.

Сёння работы ў Станіслава Вольскага многа. У бібліятэцы, якую ён узначальвае, звыш дзевяціцца трыццаці кніг. Чытачоў каля пяцісот. Сярод іх — супрацоўнікі Беларускага навукова-даследчага інстытута земляробства, эксперыментальная база якога знаходзіцца ў Засер'і, рабочыя, служачыя саўгаса.

Неўзабаве яго прынялі на працу бібліятэкарам Беларускай дзяржаўнай селекцыйнай станцыі Засер'е, якая пасля вайны там аднавіла сваю навуковую работу.

Сёння работы ў Станіслава Вольскага многа. У бібліятэцы, якую ён узначальвае, звыш дзевяціцца трыццаці кніг. Чытачоў каля пяцісот. Сярод іх — супрацоўнікі Беларускага навукова-даследчага інстытута земляробства, эксперыментальная база якога знаходзіцца ў Засер'і, рабочыя, служачыя саўгаса.

Неўзабаве яго прынялі на працу бібліятэкарам Беларускай дзяржаўнай селекцыйнай станцыі Засер'е, якая пасля вайны там аднавіла сваю навуковую работу.

Сёння работы ў Станіслава Вольскага многа. У бібліятэцы, якую ён узначальвае, звыш дзевяціцца трыццаці кніг. Чытачоў каля пяцісот. Сярод іх — супрацоўнікі Беларускага навукова-даследчага інстытута земляробства, эксперыментальная база якога знаходзіцца ў Засер'і, рабочыя, служачыя саўгаса.

Неўзабаве яго прынялі на працу бібліятэкарам Беларускай дзяржаўнай селекцыйнай станцыі Засер'е, якая пасля вайны там аднавіла сваю навуковую работу.

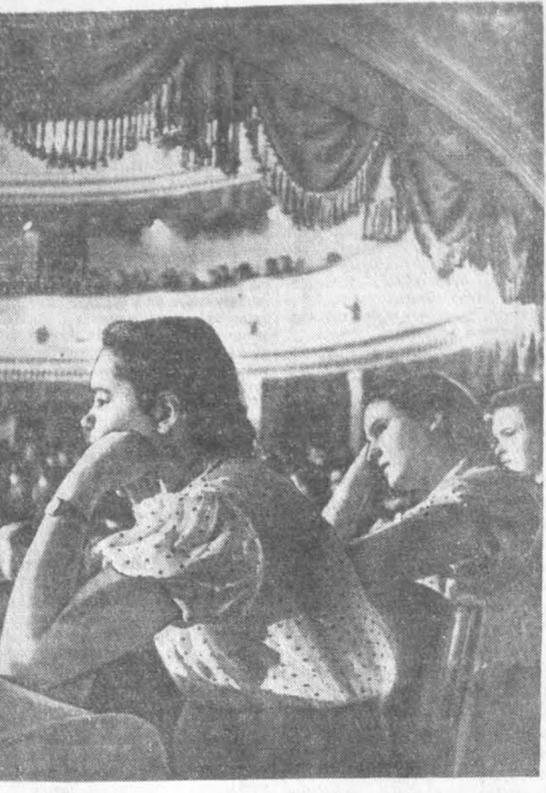
Сёння работы ў Станіслава Вольскага многа. У бібліятэцы, якую ён узначальвае, звыш дзевяціцца трыццаці кніг. Чытачоў каля пяцісот. Сярод іх — супрацоўнікі Беларускага навукова-даследчага інстытута земляробства, эксперыментальная база якога знаходзіцца ў Засер'і, рабочыя, служачыя саўгаса.

Неўзабаве яго прынялі на працу бібліятэкарам Беларускай дзяржаўнай селекцыйнай станцыі Засер'е, якая пасля вайны там аднавіла сваю навуковую работу.

Сёння работы ў Станіслава Вольскага многа. У бібліятэцы, якую ён узначальвае, звыш дзевяціцца трыццаці кніг. Чытачоў каля пяцісот. Сярод іх — супрацоўнікі Беларускага навукова-даследчага інстытута земляробства, эксперыментальная база якога знаходзіцца ў Засер'і, рабочыя, служачыя саўгаса.

Неўзабаве яго прынялі на працу бібліятэкарам Беларускай дзяржаўнай селекцыйнай станцыі Засер'е, якая пасля вайны там аднавіла сваю навуковую работу.

Сёння работы ў Станіслава Вольскага многа. У бібліятэцы, якую ён узначальвае, звыш дзевяціцца трыццаці кніг. Чытачоў каля пяцісот. Сярод іх — супрацоўнікі Беларускага навукова-даследчага інстытута земляробства, эксперыментальная база якога знаходзіцца ў Засер'і, рабочыя, служачыя саўгаса.

У тэатры. Фотааляцод Ул. Лупейкі, (БЕЛТА).

Кніганоша Мікалай Панамарэнка

Нарадка можна ўбачыць на вуліцах гарадскога пасёлка Карма маладых год мужчыну з вялікімі сямі кнігамі ў руках. Гэта адзін з лепшых прапагандаў літаратуры ў раёне Мікалай Васільевіч Панамарэнка.

Не люблю чытаць, — прызналася Ніна. Амаць такі ж адказ Мікалай пачуў і ад другой ткачы Аўгінні Караткевіч.

«Вось табе і па, — падумаў ён. — З перамога даў не пайшоў на лад. Адразу ж хацеў быў занесці кнігі ў культам і ніколі больш не брацца за гэтую справу. Але перадумаў. Не хацелася яму скібіць перад цяжкасцямі».

У гэты ж дзень М. Панамарэнка зноў пайшоў да Аўгінні Караткевіч. У час перапынку пачаў расказваць ёй каратка змест рамана А. Фадзеева «Маладая гвардыя». Неўзабаве каля іх сабралася больш дзесятка рабочых. Яны з выклічнай увагай слухалі, што расказваў Мікалай.

Потым, калі ён прапанаваў ім купіць кнігу, ахвотнікаў знайшлося шмат. Прышліся на другі дзень пайсці ў культам, узяць пэўную колькасць кніг, каб задаволяць рабочых. Купіла кнігу і Ніна Дубовіч. У далейшым дзятчаты сталі актывіўны памочнікамі яго. Яны разам з Мікалаем рамявалі тэатрам цікавую літаратуру, і тыя ахвотна купілі яе. Многія завялі асабістыя бібліятэкі і рэгулярна папаўняюць іх.

Не забывае ён і пра другія аб'екты. Часта заходзіць з кнігамі на дом да жыхароў раёнага цэнтру, расказвае аб навінках, якія паступілі ў культам, абірае зайці на кнігі ад сваіх пакупнікоў.

Актывіўны ўдзел Мікалай Васільевіч Панамарэнка прымаў у правядзенні месячнай кнігі, які яляўна праходзіў у Гомельскай вобласці. «Хадзевікі» за гэты час сталі ў яго творы беларускіх пісьменнікаў, якія раней падобу ўзалежалі на кніжных паліцах многіх магазінаў.

І. ПЕТРАЧЭНКА,
супрацоўнік рэдакцыі кармянскай раёгазеты «Авангард».

Галоўны рэдактар Янка ШАРАХОЎСКІ.
Рэдакцыйная калегія: Заір АЗГУР, Аляксандр БУТАКОЎ, Кастусь ГУБАРЭВІЧ, Васіль ІВАШЫН, Аркадзь МАРЦІНОВІЧ (намеснік галоўнага рэдактара), Пётры ПРЫХОДЗЬКА, Раман САБАЛЕНКА (намеснік галоўнага рэдактара), Мікола ТКАЧОЎ, Іван ШАЦІЛА, Рыгор ШЫРМА.

Песні нашых сяброў

Нялаўна ў росі да студэнтаў Беларускага дзяржаўнага ўніверсітэта імя У. І. Леніна прыходзілі ўдзельнікі змешанага хору Латвійскага дзяржаўнага ўніверсітэта імя Пятра Стучкі. Гасці пазнаёміліся з жыццём студэнтства Беларускага ўніверсітэта, са сталінай.

Вечарам актыву залу запоўнілі студэнты ўніверсітэта. Тут адбылося выступленне змешанага хору гасцей.

Гэты калектыв хутка будзе святкаваць звыш саракагоддзе. У ім удзельнічае звыш 90 студэнтаў, аспірантаў і выкладчыкаў.

Рэпертуар хору вельмі разнастайны. Мінора гучыць песня латышскага кампазітара Дарэяна «Замаяныя сосны» на словы Яна Райніса. З майстэрствам выконвае хор твор Брамса «У навай цішыні», латышскае пэсню «Спяваюць дзятчаты, вечарам». Не з меншым паспехам хор выконвае лепшыя здыбкі пэсеннага мастацтва іншых народаў. Вось гучыць руская народная пэсія «У зары ды ў зоранькі», грузійская — «У сядзе». Задумана выкананнем італьянскай народнай пэсі «Рассветань».

Латышскія зарысты ўдзя перадаюць нашым гасцям каларыт Беларускай народнай пэсі «Бульба». Недалма ж па просьбе слухачоў ім прыйшлося выконваць яе дзвючы.

На памяць аб сяброўскай сустрэчы Беларускае студэнты ўручылі гасцям падарункі. У адказ латышскія студэнты падарылі альбом з кравідамі Рыгі і запісалі хор Беларускага ўніверсітэта да свая ў росі.

В. КАПЦІЛОВІЧ.

Калектыв супрацоўнікаў часопіса «Полымя» выказвае сваё глыбокае спачуванне Алясе РЫЛЬКО з прычыны малацкаўшага яго гора — смерці БАЦЬКІ.